

5

СПОМЕНИ ЗА ВАПЦАРОВ

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

Приятелството ми с Вапцаров започна през 1932 г., когато той постъпи на работа, доколкото си спомням през м. юни в тогавашното предприятие "Българска горска индустрия" - Кочериново. През това време аз бях също там на работа като машинист, на дъскорезната фабрика. Първоначално Вапцаров бе назначен за огняр при мен понеже нямаше свободно място за машинист. Като огняр той работи три или четири месеца, след което се откри свободно място за машинист и той премина на работа в книжната фабрика на същото предприятие.

Вапцаров познавах съвсем бегло още от Морското училище, където той постъпи две години след мен. Тук, във фабриката, още при първата ни среща той ме привлече със своя весел нрав, а освен това изпитвах и известно любезитство към него - при нас вече бяха достигнали слухове за известната негова реч на прощалния банкет при увольняване на випускя им - и още в първите дни на съвместната ни работа ние се обличихме много. Понеже парната машина, която обслужвах, беше доста упростена и не изискваше никакво особено наглеждане, аз използвавах това и през по-голямата част на смената бивах в кстелното помещение при Вапцаров, където поради естеството на работата му, неговото присъствие беше по-необходимо. Тук, особено през нощните смени, водехме безкрайни разговори, по право говореше повече той, а аз слушах, с голямо удоволствие. А Вапцаров умееше да говори много увлекателно и не само аз, но и всеки друг го слушаше с увлечение. Разговорите ни бяха най-обща, каквито могат да бъдат разговорите на 20-22-годишни младежи, но когато, така да се изразя, той вземаше думата, говореше най-вече по литературни въпроси, главно за творчеството на Ботев, Яворов, Елин Пелин и др. И сега, след толкова години, помня с каква вестина ми разясняваше някои от творбите на посетите, особено на Яворов, изтъкваше най-ху-